

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Володимир Гринечко народився в Жешувському воєводстві (Польща). Ріс і виховувався у фермерській сім'ї, яку в 1952 році доля закинула у м. Макіївку Донецької області. Після закінчення у 1957 році школи працював на будівництві Ясиновського коксохімічного заводу електрослюсарем. Згодом заснував у будівельному управлінні газету «Промстроевец» і був її редактором. Займався спортом, зокрема у 1958 році виступав на першості Макіївки з вільної боротьби. До війська призваний у 1959 році, а в 1960-му скерований навчатися на гарматного майстра. Після закінчення навчання став командиром гарматних та мінометних майстрів при дивізії. Друкувався у військовій пресі. Будучи учасником війни, піднімав моральний дух військовим у їхній нелегкій службі. Повернувшись до Макіївки, став кореспондентом видання «Макіївський робітник», друкувався у багатьох газетах та журналах Донбасу. В 1963 році призначений громадським уповноваженим дільничним інспектором при Макіївському відділі МВС. За безкомпромісну боротьбу з бандитами, а також за активну життєву позицію і правдивість В. Гринечка у 1971 році скерували на навчання в Харківський юридичний інститут, який з успіхом закінчив. А також закінчив факультет журналістики Харківського державного (нині націо-

нального) університету імені В. Каразіна. Згодом В. Гринечко переїхав у Галичину (м. Тереховля) — край, який, за словами пана Володимира, завжди його приваблював і дав йому нове натхнення: він почав писати гостросюжетні детективні романи. Автор семи книг, з них три вже надруковано. Перший супердетектив — «Сліди біля Крокодилової пащі» — виданий у 2005 році. Наступний роман — «Капітана звинувачують у вбивстві» — вийшов у 2008 році, продовженням став супердетектив «Любов перемагає зло». Позитивні герої цих творів зайняли передові позиції у становленні незалежної Української держави, у запеклій боротьбі між старим і новим світами, між добром та злом. Розслідування кримінальних справ інколи бувають настільки складними, що, здається, їх неможливо розплутати. Висвітлення саме таких випадків характерне для стилю прозаїка, який постійно тримає читача в напруженні. У карколомних ситуаціях випробовується гострота розуму, сила духу, етико-моральна міць позитивних героїв. Володимир Гринечко друкувавсь у газетах «Тереховлянські вісті», «Воля», «Вільне життя плюс» та інших. Член Національних спілок журналістів (з 2010 р.) та письменників (з 2013 р.) України. Лауреат премії журналу «Літературний Тернопіль» (2016 р.) за уривки з детективу «Закохані в місячному сяйві», який тепер читачі отримують у повному обсязі.

Загадкове зникнення дитини

Капітан міліції Башаренко прямував до дверей, але несподіваний телефонний дзвінок змусив зупинитися. «Ну й деньок! Навіть у відпустку спокійно піти не дадуть», — промайнуло в голові. Він швидко повернувся до столу й підняв трубку.

— Башаренко слухає!

Але ніхто не подавав голосу.

— Алло! Алло!

Мовчання тривало.

«Що за дикі жарти?!» — подумки обурився капітан. Йому кортіло сказати, що не має наміру гратися у піжмурки, слухаючи в трубці дихання невідомої людини. А втім, може, вона ще не вирішила, говорити йому чи ні. Що ж, нехай подумає. Не квапити ж цю людину. Може, у неї і справді щось важливе, тому їй нелегко відважитися повідомити якусь значущу інформацію.

— До вас зараз зайде жінка, — нарешті почув незнайомий чоловічий голос.

— Добре! Я прийму її! — погодився Башаренко. — Про це можете не турбуватися.

— У тому, що ви її приймете, не сумніваюся, — сказав незнайомиць. — Телефоную не для того, щоби попросити вас забезпечити візит цієї дами...

— То в чому ж річ?

— Жінка, яка ось-ось зайде до вас, говоритиме неправду.

— Ось як! Судячи з ваших слів, ви маєте знати, чому це так і що змушує її до брехні...

— З'ясовуйте, але без мене. Сподіваюся, ви зрозуміли?

— Так, пане, але все-таки хочу знати, хто ви, і звідки вам відомо, що жінка говоритиме неправду?

Знову запало тяжке мовчання.

— Алло! Алло!

— Я вас слухаю.

— Ви не відповіли на мої запитання.

Замість пояснень Башаренко почув у слухавці короткі гудки.

«І треба ж такому статися саме сьогодні! Ну гаразд, не захотів той назвати свого імені, хай уже. Але ж він навіть не вважав за потрібне сказати, в якій справі має зайти жінка. А взагалі — у цьому проглядається щось серйозне. Хоча б тому, що незнайомиць говорив з великою обережністю. До того ж за мовленими словами криється його бажання бути від цієї справи подалі. Отже, треба з'ясувати, що це все означає».

Капітан квапливо зняв трубку.

— Галино Романівно! Скажіть, будь ласка, звідки тільки-но телефонували мені?

— Зачекайте хвилиночку!

Тим часом рипнули двері, й до кабінету тихо увійшла струнка, ще молода жінка. Її вигляд настільки вразив Башаренка, що він мимоволі опустив руку зі слухавкою. Але, почувши голос телефоністки, відразу ж схаменувся і притиснув ебонітову трубку до вуха.

— Вікторе Сергійовичу, ви слухаєте?

— Так! Говоріть!

— Вам телефонували із шостого мікрорайону.

— Дякую!

Башаренко швидко перевів погляд з телефона на жінку, яка стояла біля порога. Жоден опис не зміг би передати м'яку чарівність і дивовижні риси її вродливого обличчя. Однак не краса привернула увагу капітана, а те, що відвідувачка була явно стривоженою. Вона ніби щойно втекла від небезпечних переслідувачів, які за нею гналися. Жінку опанували страх та хвилювання, котрих вона ніяк не могла позбутися. Її великі блакитні очі гарячково блищали. Обличчя виражало незмірний біль та відчай.

Приглянувшись, Башаренко зрозумів, що одного разу вже мав честь зустрічатися з цією на рідкість красивою жінкою. Пам'ять миттєво відтворила хвилюючу картину. В нього швидше забилося серце, коли згадав, як кілька років тому ця відвідувачка, тоді ще юна дівчина, на пероні дивилася з болем і тривогою в душі, судячи з лиця, на вагони, що рушили з місця. Вона, ма-

буть, із усією гостротою відчула, що разом з поїздом віддаляється її щастя. Можливо, назавше.

Дівчина тоді стривожено прикипіла поглядом до вагонів, що набирали ходу, і, не витримавши, стрімголов кинулася до ешелону.

— Куди ти, донечко, вернися! — кричала навздогін її мати. — На кого мене залишаєш?!

— Пробачте, мамо! Але Андрій врятував мені життя! Він поранений, і я не можу його залишити.

Мати у відповідь ще щось кричала дочці. Але та вже нічого не чула. Коли дівчина підбігла до останнього вагона, її погляд був прикутий до його підніжки. Зіна зрозуміла, що на ходу застрибнути на неї не зможе. Однак продовжувала бігти. Та, знесилена, раптом спіткнулась і впала, вдарившись головою об бетон. Першим до дівчини підбіг Башаренко і взявся допомагати їй...

Тепер, дивлячись на цю жінку, капітан про себе відзначив, що Лідовська подорослішала, розцвіла жіночою вродою і стала ще привабливішою. Спостерігаючи за нею, він не сумнівавсь у її горі. Тому якомога м'якше сказав:

— Проходьте, будь ласка, Зінаїдо Михайлівно. Я вас слухаю...

Жінка зробила кілька кроків. З її очей покотилися сльози. Зупинившись, вона кілька секунд стояла нерухомо. Нарешті переборолла емоції і почала говорити.

— У мене... У мене... — та, подивившись у спокійні розумні очі Башаренка, Лідовська відразу ж знітилась. Їй здалося, що його проникливий погляд спроможний зазирнути в душу, читати чужі міркування. Від цього жінці стало не по собі. Капітан нібито вгадав її думки і поспішив відвести очі вбік.

— Сідайте, будь ласка, пані Зінаїдо, — сказав тихим оксамитовим голосом і показав на стілець.

— Дякую.

Вона несміливо підійшла до стільця і, немовби чогось боячись, присіла на краєчку.

— Розповідайте, що у вас сталося... — даючи змогу зосередитися, Башаренко дістав зі столу якісь папери і почав їх перегортати.

— Біда у мене, пане Вікторе! Дуже велика біда! — витираючи хустинкою сльози, сказала тремтячим голосом після хвилинного схлипування. — У мене пропала дитина!

— Як це — пропала? — відсуваючи папери, уточнив капітан.

— Викрали мою дитину, а хто — не знаю. Дуже прошу вас, Вікторе Сергійовичу: допоможіть знайти синочка!

— Еге ж... — машинально чухаючи потилицю, в задумі протягнув Башаренко. — То, звісно, дуже погано... Але я впевнений, що все буде добре. Дитину вашу обов'язково знайдемо, — заспокоював жінку.

— Легко сказати: знайдемо... А синочка нема вже шість діб...

— І ви увесь цей час мовчали? — з подивом уточнив капітан. — Нікуди не зверталися?

Жінка, важко зітхнувши, опустила голову. Обличчя її було бліде і виражало явне сум'яття.

— Перед тим, як викрали Богданчика, ми з чоловіком посварилися. Потім я пішла на роботу, а чоловік, Никодим, поїхав до своєї матері в інше місто. Я думала, дитину він узяв із собою. Намагалася дотелефонуватися, але Никодим вимкнув мобілку. Потім усе-таки з'ясувала, що чоловік сина не забрав. Коли Никодим повернувся від матері, Богданка нам підкинули, але хто це зробив, не знаю. Потім його знову викрали.

Лідовська на мить замовкла, прислухаючись до веселих криків малечі, яка гралася неподалік на дитячому майданчику.

— І де б я не була, і що б не робила, — продовжила зі сльозами на очах, — переді мною завжди, вдень та вночі, — мій дорогий синочок. Мене ніби переслідують його радісний крик, приємний голосочок, що пестить душу, веселий задерикуватий сміх...

Лідовська вимовляла ці слова з такими горем, болем, відчаєм, що Башаренко здригнувся.

— Напочатку я сподівалася, що Богданчика повернуть, але тепер надія остаточно пропала. Мабуть, дитину десь надійно заховали або від-

везли з нашого міста подалі, щоб ніхто не міг знайти.

На жінку в її материнському горі Башаренко дивився з виразом безмежного співчуття і жалю.

— Скажіть, Зінаїдо Михайлівно, скільки років вашому синочкові?

— Два з половиною.

— Сподіваюся, ви його увесь цей час десь розшукували?

— Так, звичайно, — витираючи зволожені очі, відповіла тремтячим голосом. — Шукали у родичів, друзів, знайомих, сусідів, зв'язувалися з лікарнями, моргами...

— А чому ви, пані Зінаїдо, відразу не звернулися в міліцію? — цілком логічно поцікавився Башаренко.

Лідовська явно не знала, що відповісти. Вона не хотіла відкривати таємницю, що не давала спокою вже більше року.

— Вибачте, пане Вікторе, але я не можу відповісти на ваше запитання...

— Не відповідайте, це ваше право. Але все-таки сподіваюся, що ви скажете, де і коли викрали Богданка...

— Близько вісімнадцятої години.

— У якому місці?

— З дому його викрали.

— Ви сина коли-небудь фотографували?

— Так, звичайно.

— Може, у вас є зі собою його світлини?

— Ні. Про це я не подумала.

— Ну, що ж, — сказав Башаренко, постукуючи пальцями по столу, — в такому випадку постарайтеся, Зінаїдо Михайлівно, описати, як виглядав ваш син. У що був одягнений? Може, в нього є якісь особливі прикмети...

Лідовська швидко і докладно описала, які у дитини волосся, лоб, очі, ніс, губи, підборіддя та інше. Однак абсолютно нічого не сказала про те, у що був одягнений Богданко. Спробувала говорити, але відразу ж зупинилась. І це, природно, не могло вислизнути з поля зору уважних очей Башаренка. Хто-хто, а мати мала б знати, яким був одяг її дитини під час викрадення! І вже тим більше не могло не насторожити капітана збентеження й занепокоєння жінки, коли він спробував з'ясувати питання про одяг. Башаренко пильно подивився на Лідовську. Ще зовсім недавно застигло на її обличчі зниклоє раптом змінилось якимось відчаєм і навіть страхом. Такий вираз давав усі підстави не вірити їй. Тим більше після того, як невідомий чоловік попередив телефоном, що жінка говоритиме неправду.

Однак капітан не сумнівався в тому, що дитина пропала. Природно, поведінка Лідовської видавалася дуже суперечливою. І все ж він не наважувався на поспішні висновки. Тим більше — на версію причини зникнення малюка, навіть

незважаючи на те, що всім еством відчував, і не тільки відчував, а був вельми й вельми переконаний у тому, що Лідовська чогось не договорує. Намагається приховати від нього якусь важливу інформацію.

Бо чому ж мати ще зовсім маленького і безпорадного дитинчати прийшла в міліцію тільки через шість діб після його викрадення. Невже ця нещасна жінка, яка тепер потупила голову, чогось боїться? А якщо так, то чого саме?

Спираючись ліктями об стіл, Башаренко закрив долонями обличчя. Він намагався знайти зв'язок між страхом несподіваної відвідувачки і таємничою поведінкою чоловіка, який йому телефонував.

Опустивши долоні, капітан дуже здивувався, коли побачив вільний стілець, на якому щойно сиділа Лідовська. Вона була вже біля дверей.

— Чому так поспішно йдете? — з прикрістю запитав капітан.

Лідовська зупинилася біля порога. З гирким роздратуванням кинула:

— Іду, бо, здається, розповіла вам усе!

— Не зовсім так... — заперечив Башаренко. — Гаразд, ви хоча б скажіть, чи підозрюєте когось у викраденні вашої дитини... — запитав якомога делікатніше.

Жінка неохоче підійшла до столу, за яким сидів капітан. У її погляді несподівано заблищали

ЗМІСТ

Загадкове зникнення дитини	5
Він біг у невідомість.....	21
Передсмертний лист.....	36
Таємничість і страх	59
У бандитському лігві.....	72
Сестра у небезпеці	94
Спроба заплутати слідство	105
Сліди ведуть до кордону.....	124
Малюк виявився заручником.....	144
Безвісти зниклий – воскрес.....	170
Вони були в шоці від.....	179
Таємниця після сюрпризу	201
Чому він мовчить?	211
Переслідувач потрапив у пастку	233
Я повинен її знайти.....	260
Невже він убивця?.....	278
Зона смерті.....	302
Невидима нитка	343
Рукопашний бій	354
Космічний монстр.....	375
Викували залізний ланцюг.	409